

Hof van Cassatie van België

Arrest

1.

2.

eisers,

vertegenwoordigd door mr. , advocaat bij het Hof van Cassatie, met
kantoor te , waar de eisers woonplaats kiezen,

tegen

**GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR VAN DE AF-
DELING HANDHAVING,** met zetel te

verweerder.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het hof van beroep te Brussel van 25 november 2019.

Eerste advocaat-generaal heeft op 3 november 2022 een schriftelijke conclusie neergelegd.

Raadsheer heeft verslag uitgebracht.

Eerste advocaat-generaal heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDEL

De eisers voeren in hun verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, een middel aan.

III. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

1. Krachtens artikel 7.7.4 VCRO, voor zijn wijziging bij decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning, beginnen, wanneer het recht van de stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen om een herstellvordering in te stellen is ontstaan voor 1 september 2009, de termijnen vermeld in artikel 6.1.41, § 5, eerste lid van deze codex te lopen vanaf die datum. De totale duur van de verjaringstermijn mag evenwel niet meer bedragen dan de termijnen, vermeld in artikel 2262*bis*, § 1, tweede en derde lid, Oud Burgerlijk Wetboek.

2. Artikel 2262*bis*, § 1, tweede lid, Oud Burgerlijk Wetboek bepaalt dat alle rechtsvorderingen tot vergoeding van schade op grond van buitencontractuele aansprakelijkheid verjaren door verloop van vijf jaar vanaf de dag volgend op die waarop de benadeelde kennis heeft gekregen van de schade of van de verzwaring ervan en van de identiteit van de daarvoor aansprakelijke persoon.

Uit de wetsgeschiedenis volgt dat de vijfjarige termijn begint te lopen van zodra de titularis van het vorderingsrecht over alle elementen beschikt voor het instellen van zijn vordering.

3. Uit het geheel van deze wetsbepalingen volgt dat de stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, als titularissen van de pu-

blieke herstellvordering, te beschouwen zijn als benadeelden in de zin van artikel 2262*bis*, § 1, tweede lid, Oud Burgerlijk Wetboek.

Het middel dat uitgaat van een andere rechtsopvatting, faalt naar recht.

Dictum

Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep.

Veroordeelt de eisers tot de kosten.

Bepaalt de kosten voor de eiseres op 490,10 euro en op de som van 650 euro rolrecht verschuldigd aan de Belgische Staat.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, eerste kamer, samengesteld uit sectievoorzitter _____, als voorzitter, sectievoorzitter _____, en de raadsheren _____, en in openbare rechtszitting van 9 december 2022 uitgesproken door sectievoorzitter _____, in aanwezigheid van eerste advocaat-generaal _____, met bijstand van griffier _____.

Verzoekschrift

VOORZIENING IN CASSATIE

VOOR:

1.

2.

eisers in cassatie

bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr _____ ad-
vocaat bij het Hof van Cassatie, kantoor houdend te
_____, waar keuze van woonplaats wordt
gedaan.

TEGEN:

de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur van de
afdeling Handhaving, met kantoor te

verweerder in cassatie.

*

Aan de Eerste Voorzitter en Voorzitter en aan de Dames en Heren Raadsheren, leden van het Hof van Cassatie.

Hooggeachte Dames en Heren,

Eisers hebben de eer aan Uw toezicht te onderwerpen een arrest van de eerste kamer van het hof van beroep te Brussel dd. 25 november 2019 (rolnummer .

Van belang zijnde feiten en procedurevoorgaanden

Huidige zaak betreft een herstellvordering met betrekking tot een woning opgericht in het jaar 2000 door eisers op hun perceel gelegen te ... (hierna aangeduid als perceel nr. ...).

Na de oprichting van de woning, hebben eisers er in het jaar 2000 hun domicilie gevestigd.

Op 3 augustus 2016 ontving verweester van de Gemeente een e-mail met de melding dat er sprake was van een niet-vergunde woning op het perceel ... met de vraag een proces-verbaal op te stellen.

Op 19 september 2016 heeft verweerder een proces-verbaal opgesteld. Daarin wordt vermeld dat op het perceel ... een zonevreemde woning werd opgericht en dat volgens de historiek van bewoning het pand voor het eerst bewoond werd vanaf 10 augustus 2000 door de overtreders (eisers). Tevens wordt in het proces-verbaal vermeld dat de woning gelegen is in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Bij schrijven van 21 september 2016 liet verweerder aan het parket van de procureur des Konings weten dat er bij het parket geen herstellvordering zou worden ingeleid, aangezien de woning (ten laatste) werd opgericht in het jaar 2000.

Ook in het inlichtingsdossier is vermeld dat het dossier (voorlopig) wordt afgesloten bij de Vlaamse Overheid.

Verweerder heeft evenwel een herstellvordering voor advies voorgelegd aan de Hoge Raad van het Handhavingsbeleid.

Deze raad heeft op 5 april 2017 een positief advies verleend.

Bij exploit van 13 september 2017 liet verweerder de eisers dagvaarden voor de rechtbank van eerste aanleg te Leuven in herstel van de vorige toestand.

Bij vonnis dd. 26 oktober 2017 heeft die rechtbank de herstellvordering gegrond verklaard.

Tegen dit vonnis hebben eisers hoger beroep ingesteld.

Het bestreden arrest verklaart dit hoger beroep ongegrond en bevestigt dienvolgens het vonnis in eerste aanleg.

Tegen dit arrest menen eisers gerechtigd te zijn volgend middel tot cassatie te formuleren.

ENIG MIDDEL TOT CASSATIE

Geschonden wetsbepalingen

- artikelen 6.1.41, §5, eerste lid, en 7.7.4, eerste lid, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (afgekort VCRO), vóór hun vervanging bij Decr. Vl. 25 april 2014;
- artikelen 2262 *bis*, §1, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek.

Bestreden beslissing

Het bestreden arrest verwerpt de door eisers opgeworpen verjaring van de herstellvordering op grond van volgende motieven:

“IV.1. Ontvankelijkheid van de herstellvordering

17. De (eisers) zijn van oordeel dat de herstellvordering manifest is verjaard.

18.1 De herstellvordering is gesteund op art. 6.1.1, 1° VCRO dat op het ogenblik van de dagvaarding luidde als volgt:

‘Met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met één van deze straffen alleen, wordt de persoon gestraft die:

1° de bij de artikelen 4.2.1 en 4.2.15 bepaalde handelingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, uitvoert voortzet of in stand houdt’

Artikel 4.2.1, 1° VCRO luidde als volgt:

‘Niemand mag zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning:

1° de hiernavolgende bouwwerken verrichten, met uitzondering van onderhoudswerken:

het optrekken of plaatsen van een constructie,

het functioneel samenbrengen van materialen waardoor een constructie ontstaat,

het afbreken, herbouwen, verbouwen en uitbreiden van een constructie’.

Artikel 6.1.1, derde lid VCRO bepaalde het volgende:

‘De strafsancie voor het instandhouden van inbreuken, vermeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijke kwetsbare gebieden. Voor de strafbare instandhouding is uitsluitend vereist dat de wederrechtelijke handelingen op het ogenblik van de instandhouding gelegen zijn in ruimtelijk kwetsbaar gebied’.

De werken die het voorwerp zijn van de herstellvordering, zijn gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, dat overeenkomstig art. 1.1.2, 10° VCRO niet valt onder ruimtelijk kwetsbaar gebied.

18.2. Op het ogenblik van de dagvaarding bepaalde art. 6.1.41, 5§ VCRO het volgende in verband met de verjaring van het vorderingsrecht van de (verweerder).

‘Het vorderingsrecht van de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen verjaart in afwijking van artikel 2262bis, §1, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek als volgt:

1° in ruimtelijk kwetsbare gebieden: door verloop van tien jaren, te rekenen vanaf de dag waarop het misdrijf, vermeld in artikel 6.1.1, gepleegd werd, evenwel met behoud van de toepassing van artikel 6.1.1, derde lid;

2° in openruimtegebied: door verloop van tien jaren, te rekenen vanaf de dag waarop het misdrijf, vermeld in artikel 6.1.1, gepleegd werd;

3° door verloop van vijf jaren, te rekenen vanaf de dag waarop het misdrijf, vermeld in artikel 6.1.1, gepleegd werd: in de gebieden die niet sorteren onder 1° en 2°.

Het eerste lid doet geen afbreuk aan de gemeenrechtelijke schorsings- en stuitingsgronden betreffende burgerlijke rechtsvorderingen volgend uit een misdrijf, en aan de gelding van artikel 26 van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.

Voor de toepassing van het eerste lid, 2°, wordt onder 'openruimtegebied' verstaan:

1° de landelijke en recreatiegebieden, aangewezen op plannen van aanleg, voor zover zij geen ruimtelijk kwetsbaar gebied uitmaken;

2° de gebieden, aangewezen op ruimtelijke uitvoeringsplannen, die sorteren onder:

'a) de categorie van gebiedsaanduiding 'landbouw' of 'recreatie', of

b) de subcategorie 'gemengd openruimtegebied', in zoverre het gebied geen onderdeel is van het Vlaamse Ecologische Netwerk'.

In verband met de verjaringstermijn voorzag art. 7.7.4, eerste lid VCRO volgende overgangsmaatregel:

'Wanneer het recht van de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen om een herstellvordering in te stellen ontstaan is vóór 1 september 2009, beginnen de termijnen, vermeld in artikel 6.1.41, §5, eerste lid, slechts te lopen vanaf die datum. De totale duur van de verjaringstermijn mag evenwel niet meer bedragen dan de termijnen, vermeld in artikel 2262bis, §1, tweede en derde lid, van het Burgerlijk Wetboek'.

Aangezien het pand volgens de historiek van bewoning voor het eerst werd bewoond vanaf 10 augustus 2000, werd de woning ten laatste opgericht in het jaar 2000.

Het recht van de (verweerder) om een herstellvordering in te stellen, is derhalve ontstaan vóór 1 september 2009, zodat de verjaringstermijn vanaf die datum is beginnen te lopen.

Zoals reeds gesteld (zie supra randnr. 18.1), is het perceel volgens het gewestplan gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, d.w.z. in openruimtegebied.

Bijgevolg is de tienjarige verjaringstermijn van toepassing.

De totale duur van de verjaringstermijn mag evenwel niet meer bedragen dan de termijnen, vermeld in art. 2262bis, §1, tweede en derde lid, B.W., d.w.z. respectievelijk een korte verjaringstermijn van vijf jaar met variabel aanvangspunt en een lange verjaringstermijn van twintig jaar met vast vertrekpunt.

Luidens art. 2262bis, §1, tweede lid B.W. 'verjaren alle rechtsvorderingen tot vergoeding van schade op grond van buitencontractuele aansprakelijkheid door verloop van vijf jaar vanaf de dag volgend op die waarop de benadeelde kennis heeft gekregen van de schade of van de verzwaring ervan en van de identiteit van de daarvoor aansprakelijke persoon'.

De termijn van vijf jaar zal derhalve eerst beginnen te lopen van zodra de benadeelde kennis heeft van zowel (het bestaan van) de schade als de identiteit van de daarvoor aansprakelijke persoon.

Toegepast op bouw misdrijven dient onder de term 'schade' te worden verstaan de krenking van het algemeen en/of particulier belang door het (verder) bestaan van de gevolgen van het bouw misdrijf, terwijl als 'de voor deze schade aansprakelijke persoon' de daders en medeplichtigen aan het bouw misdrijf moeten worden aangeduid. Deze kennis dient te bestaan in hoofde van de 'benadeelde', dit is de titularis van het vorderingsrecht, in casu de (verweerder).

Het bewijs van de kennis van schade en identiteit van de deelnemer in hoofde van de titularis van het vorderingsrecht moet in de regel worden geleverd door degene die zich op de korte verjaring beroept, in casu (eisers).

De (verweerder) stelt dat hij op de hoogte werd gebracht van het bestaan van de zonevreemde woning bij e-mailbericht van dd. 3 augustus 2016.

Volgens de (eisers) was de (verweerder) ontegensprekelijk sinds 2000 op de hoogte van het bestaan van de in de plaats van de vergunde bedrijfsuitbreiding opgetrokken woning, aangezien (eisers) het bestaan van de woning nooit hebben geheim gehouden, doch integendeel een huismummer voor de woning hebben aangevraagd en gekregen en er van 2000 tot 2011 hun domicilie hebben gehad. Daarna werden andere personen op het adres ingeschreven.

De (eisers) wijzen er bovendien op dat de (verweerder) misdrijven actief dient op te sporen.

Uit de voorgelegde stukken blijkt niet dat de (verweerder) eerder dan 3 augustus 2016 op de hoogte was van het bestaan van de onvergunde woning.

was sinds de inschrijving van de (eisers) op het adres op de hoogte van het bestaan van de woning, doch heeft de (verweerder) pas op 3 augustus 2016 in kennis gesteld van het bestaan van de onvergunde woning en hem verzocht een proces-verbaal op te stellen.

De bevoegdheid van de (verweerder) om misdrijven op te sporen, houdt niet in dat de (verweerder) de wettigheid van elk gebouw dient te onderzoeken, los van enige aanwijzing van een overtreding.

Overeenkomstig art. 7.7.4, eerste lid VCRO verjaarde de herstellvordering van de (verweerder) op 1 september 2019.

De verjaringstermijn was derhalve nog niet verstreken op het ogenblik van het inleiden van de herstellvordering op 13 september 2017.

De herstellvordering is derhalve ontvankelijk”.

Grieven

1. Artikel 7.7.4, eerste lid VCRO, vóór zijn vervanging bij Decr. VI. 25 april 2014, bepaalde het volgende:

“Wanneer het recht van de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen om een herstellvordering in te stellen ontstaan is vóór 1 september 2009, beginnen de termijnen, vermeld in artikel 6.1.41, §5, eerste lid, slechts te lopen vanaf die datum. De totale duur van de verjaringstermijn mag evenwel niet meer bedragen dan de termijnen, vermeld in artikel 2262bis, §1, tweede en derde lid, van het Burgerlijk Wetboek”.

Luidens artikel 2262bis, §1, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek *“verjaren alle rechtsvorderingen tot vergoeding van schade op grond van buitencontractuele aansprakelijkheid door verloop van vijf jaar vanaf de dag volgend op die waarop de benadeelde kennis heeft gekregen van de schade of van de verzwaring ervan en van de identiteit van de daarvoor aansprakelijke persoon”.*

2. De handhavende overheden, zelfs indien zij titularis zijn van het vorderingsrecht inzake herstel, treden op vanuit het algemeen belang en lijden geen persoonlijke schade door een gepleegd bouwmisdrijf. Noch de stedenbouwkundige inspecteur noch het college van burgemeester en schepenen kunnen derhalve worden beschouwd als een benadeelde in de zin van artikel 2262bis, §1, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek. Vanuit het perspectief van het algemeen belang is de benadeelde de gemeenschap. De gemeenschap heeft kennis van de schade en van de identiteit van de aansprakelijke persoon wanneer haar overheid daarvan kennis heeft.

3. Het feit dat de verweerder pas op 3 augustus 2016 door de gemeente Boortmeerbeek in kennis werd gesteld van de zonevreemde woning (p. 11, onderaan, van het bestreden arrest), kan derhalve niet meebrengen dat de herstellvordering op 1 september 2019 verjaarde.

Het is immers niet de kennis in hoofde van verweerder die telt, maar de kennis in hoofde van de gemeentelijke overheid van van de zone-vreemde woning opgetrokken door eisers die van belang is voor de berekening van de verjaringstermijn.

Het bestreden arrest stelt het volgende vast:

was sinds de inschrijving van (eisers) op het adres op de hoogte van het bestaan van de woning doch heeft de Gewestelijke Stedenbouwkundige inspecteur pas op 3 augustus 2016 in kennis gesteld van het bestaan van de onvergunde woning” (p. 12).

De gemeentelijke overheid was dus lang vóór 3 augustus 2016 op de hoogte van het bestaan van de woning, zodat voor de berekening van de totale duur van de verjaringstermijn het hof van beroep niet de datum van 3 augustus 2016 in acht mocht nemen, maar de datum waarop de gemeentelijke overheid kennis had van het bestaan van de onvergunde woning en van de identiteit van eisers als overtredders.

Door de datum van 3 augustus 2016 in acht te nemen en op basis van die datum de herstellvordering van de verweerder niet-verjaard te verklaren, schendt het bestreden arrest de wetsbepalingen aangehaald in het middel.

TOELICHTING

Wat betreft de door eisers opgeworpen verjaring van de vordering van de verweerder, wordt deze exceptie door het hof van beroep verworpen op basis van de overgangsregeling voorzien in het (vroeger) artikel 7.7.4, eerste lid, VCRO.

De lid luidde als volgt:

“Wanneer het recht van de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen om een herstellvordering in te stellen ontstaan is vóór 1 september 2009, beginnen de termijnen, vermeld in artikel 6.1.41, §5, eerste lid, slechts te lopen vanaf die datum. De totale duur van de verjaringstermijn mag evenwel niet meer bedragen dan de termijnen, vermeld in artikel 2262bis, §1, tweede en derde lid, van het Burgerlijk Wetboek”.

Het hof van beroep oordeelt dat gezien de woning in kwestie voor het eerst werd bewoond vanaf 10 augustus 2000, de woning ten laatste opgericht werd in het jaar 2000, zodat het recht van de stedenbouwkundige inspecteur om een herstellvordering in te stellen, ontstaan is vóór 1 september 2009 (p. 11, bovenaan).

Vervolgens oordeelt het hof van beroep dat het perceel waarop de woning opgericht werd, gelegen is in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, met name in openruimtegebied.

De verjaringstermijn is bijgevolg 10 jaar, dit krachtens het (vroeger) artikel 6.1.41, §5, eerste lid, VCRO.

De verjaring is, krachtens vermelde overgangsregeling, beginnen lopen vanaf 1 september 2009, om te eindigen op 1 september 2019, evenwel met die beperking dat de totale duur van de verjaringstermijn niet langer mag zijn dan deze vermeldt in artikel 2262bis, §1, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek (het derde lid is ten deze niet van toepassing).

Luidens artikel 2262bis, §1, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek *“verjaren alle rechtsvorderingen tot vergoeding van schade op grond van buitencon-*

*tractuele aansprakelijkheid door verloop van vijf jaar vanaf de dag volgend op die waarop de benadeelde kennis heeft gekregen van de schade of van de verzwa-
ring ervan en van de identiteit van de daarvoor aansprakelijke persoon”.*

De vraag is of verweerster, die weliswaar vorderingsgerechtigde is, een benadeelde is in de zin van deze bepaling.

Door auteurs wordt aangehaald dat de handhavende overheden, die optreden vanuit het algemeen belang en geen persoonlijke schade door het bouw misdrijf lijden, niet kunnen worden beschouwd als benadeelden. Vanuit het perspectief van het algemeen belang is de benadeelde immers de gemeenschap en niet de genoemde overheden (zie G. Debersaques, “Handhavingsmaatregelen”, in B. Hu-beau, *De recente evoluties en knelpunten in de ruimtelijke ordening en de stedenbouw* (1998-2002). Het nieuwe decreet ruimtelijke ordening geactualiseerd, 2002, 262; S. De Taeye, “Stedenbouwmisdrijven verjaren wel - Enkele bedenkingen bij het verjaringscontentieux in het handhavingsrecht ruimtelijke ordening”, *TROS* 2001, 31; G. Debersaques, “De herstellvordering in de ruimtelijke ordening”, in *Goed procesrecht. Goed procederen*, XXIXe Postuniversitaire cyclus Willy Delva, 2002-2003, 28).

Volgens P. Vansant zou deze rechtsleer op een al te letterlijke lezing van artikel 2262*bis*, §1, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek berusten. Deze auteur stelt dat *“uit de parlementaire voorbereiding mag immers blijken dat onder de term ‘benadeelde’ de titularis van het vorderingsrecht kan worden begrepen”*. Hij verwijst hierbij naar Parl. St. Kamer 1997-98, 1087/7, 4 (Zakboekje Ruimtelijke Ordening 2019, p. 1192 en voetnoot 365 aldaar).

In die voorbereidende werken aangaande artikel 2262*bis* van het Burgerlijk Wetboek wordt het volgende gesteld: *“Deze termijn begint pas te lopen van zodra de titularis van het vorderingsrecht over alle elementen beschikt om zijn vordering te formuleren en dus, voor de vorderingen tot schadevergoeding, kennis heeft*

gekregen van de schade of van de verergering ervan en van de identiteit van de daarvoor aansprakelijke persoon of, daarvan redelijkerwijze kennis had moeten krijgen”.

Deze passage, waarin weliswaar sprake is van “de titularis van het vorderingsrecht” handelt evenwel over de berustende termijn, die men onder meer ook terugvindt in de Wet Produktaansprakelijkheid en de Landverzekeringsovereenkomstenwet. Zij houdt niet in dat voor de toepassing van artikel 2262bis, §1, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek de titularis van het vorderingsrecht steeds gelijk te stellen is met “benadeelde”.

Bij bouw misdrijven waarbij het algemeen belang wordt benadeeld, is de gemeenschap de benadeelde, maar niet het College van Burgemeester en Schepenen en ook niet de Stedenbouwkundige Inspecteur. Deze laatsten zijn krachtens de wet de titularis van de herstellvordering, maar daarom geen benadeelden.

Vanuit het perspectief van het algemeen belang is de benadeelde de gemeenschap. De gemeenschap heeft kennis van de schade en van de identiteit van de aansprakelijke persoon wanneer haar overheid daarvan kennis heeft.

Wat telt is derhalve de kennis door de overheid van het bouw misdrijf en van de dader ervan, en niet deze kennis in hoofde van de Stedenbouwkundige Inspecteur.

Het feit dat verweerder pas op 3 augustus 2016 door in kennis werd gesteld van het bestaan van de zonevreemde woning (p. 11, onderaan, van het arrest), kan derhalve niet meebrengen dat de herstellvordering op 1 september 2019 verjaarde.

Het hof van beroep stelt het volgende vast:

was sinds de inschrijving van (eisers) op het adres op de hoogte van het bestaan van de woning doch heeft de Gewestelijke Stedenbouwkundige inspecteur pas op 3 augustus 2016 in kennis gesteld van het bestaan van de onvergunde woning” (p. 12).

De gemeentelijk overheid van _____ was dus lang vóór 3 augustus 2016 op de hoogte van het bestaan van de woning, zodat voor de berekening van de totale duur van de verjaringstermijn het hof van beroep niet de datum van 3 augustus 2016 in acht mocht nemen, maar de datum waarop de gemeentelijke overheid kennis had van het bestaan van de onvergunde woning en van de identiteit van eisers als overtreders.

De stelling van het hof van beroep heeft trouwens een eigenaardig gevolg, met name dat de herstellvordering van het College van Burgemeester en Schepenen veel vroeger zou kunnen verjaren dan de herstellvordering van de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur, terwijl het gaat om dezelfde schade gezien vanuit het algemeen belang.

BIJ DEZE BESCHOUWINGEN

Besluit ondergetekende advocaat bij het Hof van Cassatie dat het U beha-ge, Hooggeachte Dames en Heren, het bestreden arrest te vernietigen en de zaak en de partijen te verwijzen naar een ander hof van beroep, kosten als naar recht.

Brussel, 7 april 2020